

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 17C/21/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113240452
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. René Milták
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2016:1113240452.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudcom JUDr. René Miltákom v právnej veci žalobcu: I.. U.. Z. Ď., E.. XX. XX. XXXX, I. G. Č.. XX, XXX XX Bratislava, štátny občan SR, zastúpeného: JUDr. Stanislav Jakubčík, advokát, Kutlíkova č. 17, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. č. 13, 811 06 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy 66 000,- Eur, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.
Súd žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Žalobca sa na základe žalobného návrhu zo dňa 25. 11. 2013, doručeného súdu dňa 26. 11. 2013 domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu zo strany Okresného súdu Košice II v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti žalobcu o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a z dôvodu nesprávneho úradného postupu Ústavu na výkon väzby Prešov a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca v súvislosti s odovzdaním vodičského preukazu, ktorého držiteľom bol žalobca, Okresnému riaditeľstvu PZ Bratislava I a jeho nevrátením žalobcovi, po jeho podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

V priebehu súdneho konania došlo na základe uznesenia č.k. 17C/21/2013-104 zo dňa 27.03.2015 k zmene petitu žalobného návrhu, podľa ktorého žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 66 000,- Eur a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa názoru žalobcu Okresný súd Košice II a príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj „ZVJS“) nielenže postupovali v rozpore so zákonom, ale takýto postup aplikovali voči žalobcovi ako osobe, ktorá im bola zverená na zabezpečenie účelu výkonu trestu odňatia slobody, čím sa účinok ich nesprávneho úradného postupu na psychiku žalobcu umocnil. Takýto postup týchto orgánov má za následok oslabenie rešpektu žalobcu k orgánom ochrany práva, k hodnotám právneho štátu v praktickej činnosti jeho výkonných zložiek. Ujma takto vzniknutá je dlhodobá a len ťažko napravitelná, a je v priamej príčinnej súvislosti s vyššie popísaným nesprávnym úradným postupom štátnych orgánov. Dôsledkom nedodržania zákonom predpokladaných postupov je teda neúnosné zvýšenie miery novej recidívy, čo je v priamom rozpore so zmyslom trestu odňatia slobody, čo je peniazmi takmer nevyčísliteľná morálna škoda, priamo zapríčinená konaním orgánov ochrany práva.

Z obsahu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19. 05. 2013 (č.l. 12, 26) vyplýva, že žalobca si voči štátu uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu pri rozhodovaní o návrhu žalobcu na podmienené prepustenie, keď konajúci súd nerozhodol v lehote 60 dní od podania návrhu, čím žalobcovi mala vzniknúť z dôvodu nezákonného uväznenia škoda a nemajetková ujma v sume 33 000,- Eur resp. z dôvodu nesprávneho úradného postupu príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý po prepustení žalobcu z

výkonu trestu mu nevrátil vodičský preukaz, ktorý žalobca odovzdal pri svojom nástupe do výkonu trestu, čím žalobcovi mala vzniknúť škoda a nemajetková ujma v sume 33 000,- Eur.

Žalovaný vo vzťahu k "oslabenému rešpektu" žalobcu k hodnotám právneho štátu, uviedol, že vzhľadom na záznam žalobcu v trestnom registri a charakter spáchanej trestnej činnosti, je vysoko otáznave, akú mieru rešpektu k orgánom ochrany práva ako aj k hodnotám právneho štátu mal žalobca pred tzv. narušením jeho vnímania spravodlivej spoločnosti v rámci výkonu trestu odňatia slobody. Navyše takéto vnímanie je možné maximálne charakterizovať ako určitý osobný postoj k verejnej otázke a nie ako nemajetkovú ujmu.

Z uvedeného je zjavné, že medzi nesprávnymi úradnými postupmi a nemajetkovou ujmu, ktoré neboli preukázané, nemohla vzniknúť žiadna príčinná súvislosť. Z tohto dôvodu žalovaný žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany Okresného súdu Košice II, žalobca k tomu uviedol, že od 21. 05. 2007 do 18. 05. 2010 sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody. Dňa 02. 03. 2010 odoslal Okresnému súdu Košice II návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý v čase podania návrhu vykonával v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca. Návrh bol doručený súdu dňa 03. 03. 2010 s tým, že bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o jeho žiadosti v lehote najneskôr do 60 dní od doručenia tejto žiadosti súdu. Ak teda Okresný súd Košice II rozhodol o podmienenom prepustení uznesením zo dňa 18. 05. 2010, dopustil sa nesprávneho úradného postupu. Nedodržanie zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie právoplatného rozhodnutia o návrhu na podmienené prepustenie, je silne prokorupčným konaním. Odsúdení, ktorí sa nachádzajú v neistote očakávania nariadenia termínu verejného zasadnutia, sú veľmi náchylní hľadať nezákonné riešenia prostredníctvom príbuzných, či advokátov. Cielene vyvolávaná právna neistota odsúdených, transformovaná na nezákonné korupčné správanie, je v priamom rozpore s účelom nimi vykonávaného trestu odňatia slobody. Priamym dôsledkom nedodržania zákonom stanovenej lehoty je nemajetková ujma, spočívajúca v strate viery v základné ústavné princípy, v právný štát a v právnú istotu a v budovaní spoločensky neželaného presvedčenia, že aj zákonné nároky je možné dosiahnuť len nelegálnym spôsobom, pričom osoby takto postupujúce požívajú spoločenskú úctu a vysoké morálne i materiálne ocenenie. Priamym dôsledkom nedodržania konajúcim súdom zákonnej lehoty na právoplatné rozhodnutie o návrhu na podmienené prepustenie je aj nadbytočné predĺženie výkonu trestu odňatia slobody o najmenej 15 dní. Takéto konanie bolo aj zbytočným a škodlivým zásahom do práva na súkromný a rodinný život, ako aj do práva na spravodlivé súdne konanie, a tiež do práva na slobodu v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca na pojednávaní dňa 27. 03. 2015 (č.l. 104) uviedol, že o vzniku nároku na nemajetkovú ujmu sa dozvedel dňa 18. 05. 2010.

Žalovaný si v tejto súvislosti uplatnil námietku premlčania, a to s poukazom na ustanovenie § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Podľa názoru žalovaného, žalobcovi začala plynúť premlčacia doba momentom, kedy sa dozvedel o vzniku nemajetkovej ujmy (t.j. momentom, kedy nedošlo k rozhodnutiu v 60-dňovej lehote, čiže bezprostredne po 03. 05. 2010), pričom 3-ročná premlčacia doba uplynula dňa 03. 05. 2013. Žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku elektronickou poštou až dňa 19. 05. 2013. Námietka premlčania by preto mala bez ďalšieho viesť minimálne v časti nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Košice II k zamietnutiu žalobného návrhu bez nutnosti skúmania, či sú naplnené základné predpoklady na priznanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Košice II sa žalobca obmedzil len na uvádzanie všeobecných úvah ohľadom spravodlivosti, porušovania právnych predpisov, ktoré ukončil záverom, že odsúdení sú vedení ku korupčnému správaniu.

Z návrhu na podmienené prepustenie zo dňa 02. 03. 2010 (č. l. 22, 116) vyplýva, že žalobca ho doručil Okresnému súdu Košice II dňa 03. 03. 2010. Žalobca v návrhu uviedol, že v tom čase vykonával v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca súhrnný 5-ročný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/2/2008 zo dňa 30. 10. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T/2/2005 zo dňa 27. 06. 2007. Formálnu podmienku pre podmienené prepustenie, a to vykonanie dvoch tretín uloženého trestu odňatia slobody mal žalobca splniť dňa 02. 04. 2010. Žalobca mal za to, že svojim správaním a plnením si povinností preukázal polepšenie, a preto bolo možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Zo žiadosti žalobcu zo dňa 18. 04. 2010 (č. l. 24, 122) vyplýva, že žalobca požiadal zákonnú sudkyňu Okresného súdu Košice II vo veci sp. zn. 3Pp/51/2010 o nariadenie termínu pojednávania pri zachovaní zákonnej 60-dňovej lehoty v súvislosti s jeho návrhom o podmienené prepustenie zo dňa 02. 03. 2010.

Z hodnotiacej správy, vypracovanej Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca (ďalej aj „UVTOS Košice - Šaca“) zo dňa 12. 04. 2010 (č.l. 118) vyplýva, že táto správa bola vypracovaná na dožiadanie Okresného súdu Košice II a to v súvislosti so žiadosťou žalobcu o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Riaditeľ ústavu v správe odporúčal súdu, aby odsúdeného podmienne prepustil.

Z pokynu zákonnej sudkyne pre kanceláriu vo veci Okresného súdu Košice II, sp. zn. 3Pp/51/2010 (č. l. 122a) vyplýva, že dňa 13. 04. 2010 bol vo veci nariadený termín verejného zasadnutia na deň 18. 05. 2010, o 8.45 hod., v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca, na ktorý boli predvolaní odsúdený, Okresná prokuratúra Košice II, Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice-Šaca a manželka odsúdeného U. Ď. Súd si súčasne nechal pripojiť aj spisy Okresného súdu Prešov, vedené pod sp. zn. 3Pp/68/08, 4Pp/24/03. Žalobcovi bolo predvolanie doručené do vlastných rúk dňa 04. 05. 2010 (č.l. 123).

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí vo veci Okresného súdu Košice II, sp. zn. 3Pp/51/2010 (č. l. 124 - 126) vyplýva, že žalobca neuviedol súdu výhrady voči prípadnému oneskorenému rozhodnutiu o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Po vyhlásení uznesenia súdu, na základe ktorého došlo k podmienenému prepusteniu žalobcu z výkonu trestu odňatia slobody, prokurátor a odsúdený sa vzdali práva na podanie sťažnosti.

Z uznesenia Okresného súdu Košice II sp. zn. 3Pp/51/2010 zo dňa 18. 05. 2010 (č. l. 13, 128) vyplýva, že žalobca bol dňa 18. 05. 2010 právoplatne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody vo veci Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T/2/2005 s určením skúšobnej doby vo výmere 4 roky.

Z vyjadrenia zákonnej sudkyne O. S. A. (č. l. 96) vyplýva, že súdna tajomníčka si vyžiadala hodnotenie na odsúdeného z UVTOS Košice - Šaca dňa 17. 03. 2010. Hodnotenie bolo doručené súdu dňa 12. 04. 2010. Na základe údajov, ktoré súd získal až z hodnotenia a skráteného výpisu väzby a trestov odsúdeného dňa 13. 04. 2010, si súdna tajomníčka vyžiadala odpis z registra trestov, hodnotenie z miesta bydliska a trestný spis z príslušného súdu. Následne toho istého dňa jej kancelária po prvýkrát predložila spis so žiadosťou odsúdeného. Zo skráteného výpisu väzby a trestov odsúdeného zákonná sudkyňa zistila, že dve žiadosti o podmienené prepustenie boli žalobcovi zamietnuté Okresným súdom Prešov v roku 2008 a 2009, preto zákonná sudkyňa dňa 13. 04. 2010 vydala pokyn kancelárii na vyžiadanie predmetných spisov, pretože s rozhodnutiami Okresného súdu Prešov vo veciach sp. zn. 3Pp/68/2008 a sp. zn. 4Pp/24/2009 bolo potrebné sa oboznámiť v rámci dokazovania na verejnom zasadnutí. V danom čase mala sudkyňa na deň 29. 04. 2010 nariadený termín verejných zasadnutí na rozhodovanie o žiadostiach 16 odsúdených o podmienené prepustenie na slobodu. Keďže sudkyňa usúdila, že spisy z Okresného súdu Prešov jej nebudú do 29. 04. 2010 doručené, čo by viedlo k odročeniu termínu verejného zasadnutia vo veci žalobcu, zákonná sudkyňa dňa 13. 04. 2010 vo veci žalobcu určila termín verejného zasadnutia v ÚVTOS Košice - Šaca na deň 18. 05. 2010, kedy bola jeho žiadosť spolu s ďalšími 18 žiadosťami odsúdených prejednaná a rozhodnutá. Pri určení termínu verejného zasadnutia bola limitovaná tým, že v nasledujúcom mesiaci už mala obsadené inými pojednávaniami v každom týždni dva pracovné dni. Navyiac v čase od 07. 05. 2010 do 14. 05. 2010 mala rozvrhom práce nariadenú pracovnú pohotovosť, počas ktorej ako sudkyňa pre prípravné konanie musela prednostne a urýchlene konať a rozhodovať podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Žalobca splnil zákonnú podmienku na podmienené prepustenie vykonaním príslušnej časti trestu odňatia slobody dňa 02. 04. 2010, pričom žiadosť o podmienené prepustenie si podal už dňa 03. 03. 2010. Na slobodu bol podmienne prepustený uznesením súdu zo dňa 18. 05. 2010, t.j. štyridsiatyšiesty deň od 02. 04. 2010.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) zák. č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmienne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Podľa § 415 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, o podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného, na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienené prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

Podľa § 415 ods. 2 Trestného poriadku, ak podmienené prepustenie navrhne riaditeľ ústavu na výkon väzby alebo riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom odsúdený vykonáva trest, alebo

sa k takému návrhu pripojí, môže rozhodnutie o tom, že odsúdený sa podmiennečne prepúšťa, urobiť so súhlasom prokurátora aj predseda senátu.

Podľa § 415 ods. 3 Trestného poriadku, o návrhu podľa odsekov 1 a 2 rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia.

Podľa § 136 Trestného poriadku, kde tento zákon spája s uplynutím určitej lehoty počítanej na dni nejaký účinok, nezapočítava sa do nej deň, keď nastala právna skutočnosť určujúca jej začiatok.

Podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je trestnoprávny inštitút, ktorý je upravený v Trestnom zákone (č. 300/2005 Z. z.) v § 66 až 68 a taktiež v Trestnom poriadku (301/2005 Z. z.) v § 415 až 417. Samotný inštitút slúži odsúdenému, aby mohol byť počas výkonu trestu odňatia slobody a po splnení zákonom ustanovených podmienok prepustený na slobodu skôr, ako uplynie trest, ktorý mu súd uložil za spáchaný trestný čin

_____ v odsudzujúcom rozsudku. Odsúdený má právo podať návrh na podmiennečné prepustenie, avšak nemá právo byť podmiennečne prepustený. Takéto právo negarantuje ani Dohovor _____ o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

ani iné medzinárodné dokumenty, ktorými je Slovenská republika viazaná. Na to, aby súd vyhovel návrhu na podmiennečné prepustenie, musí zväžiť, či sú splnené zákonom ustanovené a/ formálne podmienky a b/ materiálne podmienky. Tieto podmienky musia byť splnené súčasne. Ak nie je splnená čo i len jedna, súd návrh na podmiennečné prepustenie zamietne. Formálne podmienky spočívajú v podaní žiadosti o podmiennečné prepustenie a vo vykonaní určitej dĺžky nepodmiennečného trestu odňatia slobody. Materiálne podmienky znamenajú, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Na rozdiel od formálnej podmienky, kde sa dá jednoznačne zistiť, či je splnená, pri materiálnych podmienkach je to zložitejšie. Súd musí splnenie týchto podmienok riadne preskúmať a ak sú splnené, môže rozhodnúť o podmiennečnom prepustení. Stanoviská _____ k tejto problematike zaujal aj Ústavný súd SR v niekoľkých svojich rozhodnutiach. Napríklad z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 53/08 vyplýva, že zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí ustanovenej doby bez zreteľa na účel trestu. Je potrebné vziať do úvahy i samotný účel trestu, ktorý obsahuje viac komponentov, ku ktorým súdy pri svojom rozhodovaní musia prihliadať. Podstatou ich úvah je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti _____ i na slobode riadny život s

minimalizáciou rizika jeho recidívy. Pokiaľ všeobecný súd prihliadne na okolnosť, že nie je zabezpečená podmienka budúceho riadneho života sťažovateľa, je to výlučne iba vecou jeho uváženia, ak dospel k záveru, že doterajší výkon trestu odňatia slobody neodstránil charakterové vlastnosti, ktoré sťažovateľa viedli _____ k páchaniu závažnej trestnej činnosti (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky _____ sp. zn. IV. ÚS 53/08 zo 14. 02. 2008).

Splnenie obidvoch spomenutých materiálnych podmienok preukazuje ústav na výkon trestu v hodnotení odsúdeného. Hodnotenie si vyžiada súd, ktorý rozhoduje o podmiennečnom prepustení. Hodnotenie obsahuje okrem osobných údajov a údajov uvedených v rozsudku aj údaje, ktoré preukazujú splnenie podmienok na podmiennečné prepustenie. Sú to najmä údaje, ako napr. a) hodnotenie správania odsúdeného vo výkone väzby a výkone trestu, b) aktivita odsúdeného a plnenie programu zaobchádzania, c) resocializačná prognóza podľa hodnotenia rizika sociálneho zlyhania. Nejde o úplný výpočet, čiže jednotlivé hodnotenia môžu obsahovať aj iné údaje, ktoré preukazujú, _____ či odsúdený splnil podmienky na podmiennečné prepustenie.

Záver hodnotenia obsahuje odporúčanie riaditeľa ústavu, či odsúdený spĺňa podmienky a či riaditeľ ústavu odporúča podmiennečné prepustenie. O návrhu na podmiennečné prepustenie rozhoduje okresný súd, _____ v ktorého obvode sa trest odňatia slobody vykonáva. O návrhu na podmiennečné prepustenie rozhodne príslušný okresný súd najneskôr do 60 dní od doručenia návrhu. Pred samotným rozhodnutím o podmiennečnom prepustení musí byť odsúdený vyslúchnutý. To neplatí _____ v prípade, ak návrh na podmiennečné prepustenie podá riaditeľ ústavu na výkon väzby alebo riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom si odsúdený odpykáva trest, alebo sa riaditeľa k takémuto návrhu pripoja,

môže rozhodnutie o podmiennečnom prepustení urobiť so súhlasom prokurátora aj predseda senátu. Proti rozhodnutiu o podmiennečnom prepustení možno podať sťažnosť, ktorá má odkladný účinok. Sťažnosť sa podáva okresnému súdu, ktorý vydal rozhodnutie, a to do troch dní od oznámenia rozhodnutia. Ústavný súd v jednom zo svojich náleзов konštatoval, že ak súdy oboch stupňov (okresný aj krajský) mali zato, že podmienky na podmiennečné prepustenie neboli v danom prípade splnené, neporušili svojimi rozhodnutiami základné právo odsúdeného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 154/09 _____ z 10. 11. 2009).

Zmyslom právneho inštitútu lehôt je zníženie neurčitosti pri uplatňovaní práv, resp. právomocí, časového obmedzenia stavu neistoty v právnych vzťahoch, urýchlenie procesu rozhodovania s cieľom reálneho dosiahnutia zamýšľaných cieľov. Lehoty k rozhodnutiu totiž predstavujú v právnom štáte jeden z

mechanizmov výrazne obmedzujúcich tendencie k nekontrolovateľnosti správnych orgánov a prietáhov v konaní pred nimi. Zákonom určená lehota je tiež prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci. Ide o ustanovenie slúžiace predovšetkým k ochrane záujmov účastníkov, ktorým sa im dáva právna istota ohľadom lehoty, v ktorej musí byť vec vybavená (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 SŽf/51/2010 z 22. 06. 2011).

Vzhľadom na uvedené zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 415 ods. 3 Trestného poriadku prejavil svoju vôľu tak, že zmyslom 60-dňovej lehoty je prinútiť súd k aktívnej činnosti - vrátane zisťovania splnenia formálnych a materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody s ohľadom na ústavný princíp právnej istoty a na povinnosť súdu rozhodnúť bez zbytočných prietáhov.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca dňa 03. 03. 2010 doručil Okresnému súdu Košice II žiadosť o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. S poukazom na ust. § 415 ods. 3 v spojení s ust. § 136 Tr. por., začala plynúť súdu 60-dňová lehota na rozhodnutie (či už v prospech alebo v neprospech žalobcu) dňa 04. 03. 2010 s tým, že koniec lehoty bol určený dňom 02. 05. 2010. Ak teda súd rozhodol o žiadosti žalobcu dňa 18. 05. 2010, mohlo by sa na prvý pohľad zdať, že súd rozhodol o žiadosti žalobcu po uplynutí 60-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdu. Treba si však uvedomiť, že záujmom žalobcu pri podávaní žiadosti o podmiennečné prepustenie bolo, aby súd žalobcu podmiennečne prepustil. Kladné vyhovie znamená nielen podanie samotnej žiadosti, ale aj preukázanie, že žalobca po doručení žiadosti vykonal dve tretiny trestu odňatia slobody (formálne podmienky) a na základe hodnotiacej správy, vypracovanej príslušným ústavom aj polepšenie a v konečnom dôsledku aj naplnenie očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život (materiálne podmienky). Súd teda na jednej strane musí rozhodnúť o žiadosti o podmiennečné prepustenie v lehote 60 dní od doručenia žiadosti (§ 415 ods. 3 Tr. por.), no na druhej strane môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu len vtedy, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody (§ 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák.). Je teda logické, že žalobca v tomto prípade sledoval nielen záujem, aby súd rozhodol o jeho žiadosti v lehote 60 dní od doručenia žiadosti, ale aj záujem, aby súd rozhodol o jeho podmiennečnom prepustení kladne. Inak by žalobca zrejme túto žiadosť nepodával. Pokiaľ ide o načasovanie podávania žiadostí, z ust. § 415 ods. 3 Tr. por. výslovne nevyplýva, či žalobca mohol podať žiadosť až po vykonaní určitej dĺžky trestu odňatia slobody, resp. po splnení materiálnych podmienok. Zákonodarca v tomto ustanovení iba určil súdu povinnosť, aby počas plynutia 60-dňovej lehoty preskúmal splnenie podmienok, uvedených najmä v ust. § 66 ods. 1 Tr. zák. a následne vydal či už pozitívne alebo negatívne rozhodnutie z pohľadu žalobcu. Ak by súd počas preskúmavania žiadosti zistil, že žalobca nespĺňa čo i len jednu z podmienok, uvedených v ust. § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., žiadosť by musel ako predčasnú zamietnuť. Zo strany Okresného súdu Košice II bolo počas plynutia 60-dňovej lehoty zistené, že žalobca splnil formálnu podmienku, spočívajúcu vo výkone dvoch tretín trestu odňatia slobody až dňa 02. 04. 2010 s tým, že súdu bola doručená hodnotiacia správa na žalobcu, vyhotovená riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca až dňa 12.04.2010. Preskúmanie, či žalobca povedie v budúcnosti riadny život, malo vyplývať nielen z hodnotiacej správy odsúdeného, ale aj z odpisu registra trestov odsúdeného a najmä z výsluchu odsúdeného na verejnom zasadnutí, ktoré sa v tomto prípade uskutočnilo dňa 18. 05. 2010.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení platnom a účinnom ku dňu podania žalobného návrhu (t.j. ku dňu 26.11.2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietáhoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní,

právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Súd pri skúmaní, či sa Okresný súd Košice II pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu o podmieňané prepustenie, dopustil nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v tom, že v zákonom stanovenej 60-dňovej lehote (ktorá začala plynúť dňa 04. 03. 2010 a uplynula dňa 02.05.2010) nevydal rozhodnutie, zistil, že Okresný súd Košice II bol pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu limitovaný nielen zákonnou 60-dňovou lehotou (§ 415 ods. 3 Tr. por.), ale aj podmienkami, uvedenými v ust. § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. V rámci plynutia zákonnej 60-dňovej lehoty bol súd povinný nielen preskúmať splnenie formálnych a materiálnych podmienok, ale aj zaobstarať si príslušnú dokumentáciu (najmä hodnotiacu správu na odsúdeného a odpis z registra trestov) a po zaobstaraní nariadiť termín verejného zasadnutia (a predvolať naň vo veci zainteresované subjekty), na ktorom mal súd po preskúmaní všetkých okolností prípadu posúdiť aj to, či žalobca v ďalšej etape svojho života povedie riadny život. To znamená, že rozhodovanie o žiadosti o podmieňané prepustenie bolo podmienené nielen aktivitou žiadateľa o podmieňané prepustenie (§ 415 ods. 1 Tr. por.), ale aj aktivitou súdu. Ak by súd po doručení žiadosti žalobcu dňa 03. 03. 2010 disponoval aj odpisom z registra trestov na odsúdeného a hodnotiacou správou z príslušného ústavu, a ak by nerozhodol o žiadosti žalobcu v 60-dňovej lehote, bolo by viac než zrejmé, že súd sa v takomto prípade dopustil nesprávneho úradného postupu. Podmieňovať však rozhodnutie o žiadosti v 60-dňovej lehote a to bez toho, aby súd disponoval inými relevantnými písomnosťami, ktoré sú nevyhnuté pre riadne a náležité preskúmanie opodstatnenosti žiadosti, nemožno bez pochybností vyhodnotiť ako zrejmy nesprávny úradný postup. Rozhodovanie o žiadosti o podmieňanom prepustení podlieha určitým pravidlám, pričom ustanovenie § 415 ods. 3 Tr. por. (v ktorom je ustanovená zákonná 60-dňová lehota) nemožno izolovať od ust. § 66 ods. 1 Tr. zák. To znamená, že súd je síce povinný rozhodnúť o žiadosti v lehote 60 dní od jej doručenia, avšak za splnenia ďalších podmienok a to, že odsúdený preukázal, že vykonal príslušnú časť výkonu trestu odňatia slobody, polepšenie a skutočnosť, že po podmieňanom prepustení povedie riadny život. Predčasnosť podania žiadosti znamená, že v čase jej podania nebola zo strany žiadateľa splnená podmienka výkonu určitej dĺžky trestu odňatia slobody (§ 66 ods. 1 písm. b/ Tr. zák.). Z toho vyplýva, že v čase doručenia žiadosti (t.j. 03. 03. 2010) odsúdený musel splniť prvú základnú podmienku a to, že vykonal určitú dĺžku trestu, čo v prípade žalobcu predstavovalo dve tretiny trestu. Podľa vyjadrenia žalobcu (č.l. 105) a zákonnej sudkyne, ktorá rozhodovala o návrhu žalobcu, túto podmienku žalobca splnil až dňa 02. 04. 2010. V danom prípade mal súd preukázané, že zo strany Okresného súdu Košice II nedošlo k oneskorenému vydaniu pozitívneho rozhodnutia o podmieňanom prepustení, nakoľko odsúdený vykonal dve tretiny trestu dňa 02. 04.2010. Iba prípade, ak by Okresný súd Košice II dňa 18. 05. 2010 zamietol žiadosť odsúdeného ako predčasne podanú (tzv. negatívne rozhodnutie) z dôvodu, že v čase jej podania žalobca nevykonal dve tretiny trestu odňatia slobody, iba vtedy by bolo možné uvažovať o porušení povinnosti zo strany Okresného súdu Košice II, spočívajúcej v tom, že nevydal rozhodnutie v lehote 60 dní od doručenia žiadosti.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Podľa § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Z dokazovania vyplýva, že žalobca sa o prípadnom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Košice II dozvedel najneskôr dňa 04. 05. 2010, kedy mu bolo doručené predvolanie na verejné zasadnutie, na základe ktorého sa dozvedel, že verejné zasadnutie vo veci sa uskutoční dňa 18. 05. 2010 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca. Prípadná trojročná premlčacia doba začala žalobcovi plynúť dňa 05. 05. 2010 a uplynula dňa 05. 05. 2013. Ak si teda žalobca uplatnil právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy prostredníctvom elektronického podania zo dňa 19. 05. 2013 (č.l. 12, 26), uplatnil si ho po uplynutí premlčacej doby. Žalovaný v tejto súvislosti vzniesol námietku

premlčania. Žalobca požiadal súd, aby na námietku premlčania neprihliadal, pre jej rozpor s dobrými mravmi. Súd po preskúmaní všetkých skutkových okolností (najmä pokiaľ ide o skutočnosť, že na rozdiel od žiadosti o predbežné prerokovanie, v ktorej si žalobca uplatnil škodu a nemajetkovú ujmu, si žalobca v žalobe uplatnil iba nemajetkovú ujmu), dospel k záveru o neopodstatnenosti práva žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s postupom Okresného súdu Košice II pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 02. 03. 2010, nakoľko Okresný súd Košice II vychádzajúc z ust. § 415 ods. 3 Tr. por. a po preskúmaní splnenia podmienok v zmysle ust. § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák., rozhodol o žiadosti žalobcu v jeho prospech a teda sa nemohol dopustiť nesprávneho úradného postupu. Žalobca počas plynutia 60-dňovej lehoty a ani po jej uplynutí nepodal sťažnosť na prietahy v konaní. Žiadosť žalobcu o nariadenie termínu pojednávania zo dňa 18. 04. 2010 nemožno podľa jej obsahu vyhodnotiť ako sťažnosť na prietahy v konaní. Žalobca nevzniesol výhrady voči postupu súdu ani na verejnom zasadnutí dňa 18. 05. 2010. Tým, že žalobca nepodal sťažnosť voči uzneseniu o podmienenom prepustení zo dňa 18. 05. 2010, argumentum a contrario vyjadril svoj súhlas nielen s výrokovou časťou uznesenia, ale aj s procesným postupom Okresného súdu Košice II, ktorý mu predchádzal. Z tohto dôvodu sa súd ďalej nezaoberal opodstatnenosťou námietky premlčania a ani argumentom žalobcu o rozpore námietky premlčania s dobrými mravmi (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 309/95 zo dňa 15. 01. 1997). Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 430/2011 z 18. 01. 2012, na ktorý sa odvolával žalobca, tento neriešil premlčanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy, ale riešil premlčanie práva na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorý na rozdiel od zákona č. 514/2003 Z. z., nemá osobitné ustanovenie o objektívnej dobe, v ktorej sa premlčuje právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu (v takomto prípade treba aplikovať všeobecne platné ustanovenie § 106 ods. 2 Obč. zák. o premlčaní práva na náhradu škody, ktoré zodpovedá úprave obsiahnutej v § 22 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 58/1969 Zb.). Súd sa teda nestotožnil s názorom žalobcu, že v danom prípade sa malo právo na náhradu nemajetkovej ujmy (prípadne právo na náhradu škody) posudzovať podľa objektívnej 10-ročnej premlčacej doby (§ 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.). Predmetom tohto konania totiž nebolo posúdenie ujmy v súvislosti s vydaním (prípadne nezákonného) rozhodnutia Okresného súdu Košice II, sp. zn. 3Pp/51/2010 zo dňa 18.05.2010. Taktiež premlčanie práva na náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje ust. § 19 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., ale Občiansky zákonník. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. 2. 2011, sp. zn. 5 Cdo 265/2009). Súd dáva do pozornosti žalobcu, že Okresný súd Košice II dňa 18. 05. 2010 rozhodoval o splnení podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Ak by teda Okresný súd Košice II nevyhovel žiadosti žalobcu o podmienené prepustenie a túto by zamietol napr. z dôvodu, že žalobca nepreukázal počas výkonu trestu polepšenie, žalobca by ostal naďalej vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený v trvaní 5 rokov. Žalobca preto nemôže tvrdiť, že do dňa 18. 05. 2010 bol nezákonne vo výkone trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany Ústavu na výkon väzby Prešov a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca, žalobca uviedol, že po nástupe do výkonu trestu odňatia slobody dňa 21. 05. 2007 mu bol vzatý do úschovy jeho vodičský preukaz. Pri prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 18. 05. 2010 mu nebol jeho vodičský preukaz vrátený. Žalobca sa o tejto skutočnosti dozvedel niekedy v lete 2009. Žalobca nikdy nespĺnomocnil väzenský ústav k odovzdaniu vodičského preukazu polícii. Žalobca vníma nesprávny úradný postup príslušníkov ZVJS ako hrubú urážku jeho prirodzeného citu pre právo a spravodlivosť, a ako psychické násilie vykonávané na jeho osobe. Násilná deprivácia práva žalobcu slobodne nakladať s jeho vodičským preukazom je prejavom zvole štátneho orgánu, ktorú žalobca musel a musí trpieť, a to bez akéhokoľvek zákonného dôvodu. Odovzdanie vodičského, či občianskeho preukazu policajným orgánom bez zákonného dôvodu je reliktom predchádzajúcej právnej úpravy vo vedomí príslušníkov ZVJS a je v priamom rozpore s platnou právnou úpravou. Žalovaný uviedol, že žalobca opomenul, že mu bol rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/2/2008 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu po dobu 6 rokov s tým, že lehota tohto trestu začala plynúť dňa 30. 10. 2008 a mala uplynúť dňa 30. 10. 2014. Ak by sa žalobca v čase vydania rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nenachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, mal by sám povinnosť dobrovoľne predložiť vodičský preukaz Policajnému zboru. Z tohto dôvodu žalobca nepreukázal vznik nesprávneho úradného postupu príslušného ústavu. Žalobca uviedol, že nevrátením vodičského preukazu došlo k psychickému násiliu vykonávaného na jeho osobe,

následkom čoho mal byť oslabený rešpekt žalobcu k orgánom ochrany práva a k hodnotám právneho štátu. S poukazom na uvedené, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu nemajetkovej ujmy, nakoľko obsah žalobcovej argumentácie sa neopiera o logické tvrdenia podložené rozumnými úvahami a morálna škoda, ktorá mala žalobcovi domnelé vzniknúť sa javí ako vykonštruovaná. Žalovaný vzniesol voči právu žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy námietku premĺčania, keďže podľa tvrdenia žalobcu sa tento mohol o vzniku práva na náhradu nemajetkovej ujmy dozvedieť najneskôr v lete 2009.

Z odpisu z registra trestov zo dňa 06.06.2013 (č. I. 129) vyplýva, že žalobca bol odsúdený na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/104/04 zo dňa 11. 04. 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/23/07 zo dňa 15. 05. 2007 k nepodmienečnému trestu odňatia slobody na 3 roky, spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 6 rokov. Následne rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T/2/05 zo dňa 27. 06. 2007 bol odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov a k trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 6 rokov s tým, že súčasne došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/104/04 zo dňa 11. 04. 2005.

Z rozsudku Najvyššieho Súdu SR sp. zn. 4To/2/2008 zo dňa 30. 10. 2008 (č.l. 76-91) vyplýva zrušenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T/2/2005 zo dňa 27. 06. 2007 v celom rozsahu, pričom súd uložil žalobcovi súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a súčasne mu uložil aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 6 rokov.

Z vyjadrenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže zo dňa 19. 02. 2015 (č. I. 97-98) vyplýva, že príslušný ústav, ktorý zabezpečoval výkon trestu odňatia slobody žalobcu, je samostatnou rozpočtovou organizáciou štátu a má postavenie právnickej osoby.

Z vyjadrenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca zo dňa 16. 02. 2015 (č. I. 99) vyplýva, že vo veci vydania vodičského preukazu sa v osobnom spise žiadateľa nachádzajú podklady, ktoré preukazujú, že vodičský preukaz žalobcu bol zaslaný Okresnému riaditeľstvu PZ, pracovisko vydávania dokladov, Sasinkova č. 23, Bratislava a to na základe žiadosti Krajského dopravného inšpektorátu, odboru dopravných nehôd, Špitálska č. 14, Bratislava zo dňa 07. 07. 2009. Uvedené úkony boli realizované Ústavom na výkon väzby Prešov, kde sa v tom čase žalobca nachádzal.

Z vyjadrenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca zo dňa 12. 12. 2008 (č. I. 162) vyplýva, že žalobca bol zadržaný príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru v Michalovciach dňa 21. 05. 2007 o 18.50 hod. Do výkonu trestu odňatia slobody bol predvedený príslušníkmi uvedeného oddelenia dňa 21. 05. 2007 o 21.25 hod.

Z vyjadrenia Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 07. 07. 2009 (č. I. 100) vyplýva, že žalobca počas výkonu trestu v Ústave na výkon väzby Prešov požiadal o vrátenie vodičského preukazu, ktorý mu bol odobratý. Podľa názoru Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave vodičský preukaz sa považuje za neplatný v čase, v ktorom má jeho držiteľ súdom, alebo iným príslušným orgánom uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo (§ 100 ods. 3 zák. č. 8/2009 Z. z.). Držiteľ vodičského preukazu je povinný odovzdať orgánu policajného zboru neplatný vodičský preukaz do 7 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mu súd, alebo iný príslušný orgán uložil zákaz činnosti viesť motorové vozidlo (§ 98 zák. č. 8/2009 Z. z.). Lustráciou v evidencii vodičov bolo zistené, že žalobcovi bol držiteľom vodičského preukazu č. B2-03043-05 a medzinárodného vodičského preukazu č. MA 138621. Taktiež bolo zistené, že žalobca mal rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/2/2008 uložený okrem iného zákaz činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu po dobu 72 mesiacov, ktorého lehota začala plynúť dňa 30. 10. 2008. Z dôvodu, že žalobca si nesplnil zákonnú povinnosť, Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave vyzvalo Ústav na výkon väzby v Prešove, aby vodičský preukaz, ktorý bol odobratý žalobcovi do úschovy, doručil príslušnému orgánu policajného zboru, ktorým je jednotné pracovisko vydávania dokladov Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava I, Sasinkova 23, 812 13 Bratislava.

Z oznámenia Ústavu na výkon väzby Prešov zo dňa 09. 07. 2009 (č. I. 101) vyplýva, že tento ústav na základe žiadosti Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 07. 07. 2009 o predloženie vodičského preukazu, ktorého držiteľom bol žalobca, doručil vodičský preukaz č. B2-03043-05 Okresnému riaditeľstvu PZ v Bratislave I, Sasinkova 23, 812 13 Bratislava, nakoľko rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/2/2008 bol žalobcovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu po dobu šesť rokov, ktorého lehota začala plynúť dňa 30. 10. 2008. Medzinárodný vodičský preukaz č. MA 138621 pri nástupe do výkonu trestu odňatia slobody odsúdený pri sebe nemal.

Z oznámenia Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 07. 12. 2015 (č. I. 152) vyplýva, že Odbor dopravných nehôd Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave nikdy nevyzval žalobcu, aby po právoplatnosti trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, odovzdal vodičský preukaz. Písomná informácia zo dňa 07. 07. 2009 (žiadosť o predloženie

vodičského preukazu), bola len odporúčajúca informácia na telefonickú žiadosť pre Ústav na výkon väzby Prešov, ako majú postupovať a naložiť s vodičským preukazom žalobcu, ktorý bol pri nástupe do výkonu trestu vzatý do úschovy, a teda kam ho mali zaslať a akého protiprávneho konania sa žalobca dopustil tým, že vodičský preukaz neodovzdal polícii.

Z výpisu z evidenčnej karty o odovzdaných veciach pri nástupe do výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 22. 05. 2007 (č. l. 160) vyplýva, že žalobca pri nástupe do výkonu trestu dňa 22. 05. 2007 odovzdal vodičský preukaz č. B2-03043-05, čo žalobca potvrdil vlastnoručným podpisom.

Z výpisu z evidenčnej karty o odovzdaných veciach po ukončení výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 18. 05. 2010 (č. l. 25) vyplýva, že žalobcovi nebol vrátený vodičský preukaz, nakoľko dňa 09. 07. 2009 bol odovzdaný Okresnému riaditeľstvu PZ Bratislava.

Podľa § 119 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veci sú hnutelné alebo nehnuteľné.

Podľa § 79 ods. 3 zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, v znení platnom a účinnom ku dňu 15.05. 2007, vodičský preukaz sa považuje za neplatný aj v čase, v ktorom má jeho držiteľ súdom uložené ochranné liečenie alebo v ktorom má súdom alebo iným príslušným orgánom uložený zákaz viesť motorové vozidlo.

Podľa § 80 ods. 1 písm. d/ zák. č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, v znení platnom a účinnom ku dňu 15.05. 2007, držiteľ vodičského preukazu je povinný odovzdať neplatný vodičský preukaz do siedmich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mu súd uložil ochranné liečenie alebo mu súd alebo iný príslušný orgán uložil zákaz viesť motorové vozidlo, obvodnému úradu príslušnému podľa miesta trvalého pobytu.

Podľa § 94 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vodičský preukaz je verejnou listinou, ktorou jej držiteľ preukazuje oprávnenie viesť motorové vozidlá v rozsahu v ňom uvedenom. Oprávnenie viesť motorové vozidlá skupiny A1 podľa § 76 ods. 7 sa do vodičského preukazu nezaznamenáva. Držiteľ vodičského preukazu je povinný mať platný vodičský preukaz pri vedení motorového vozidla pri sebe a na výzvu policajta ho predložiť na kontrolu; to platí aj pre osobu spolujazdca podľa § 74 ods. 2.

Podľa § 100 ods. 3 zák. č. 8/2009 Z.z., vodičský preukaz sa považuje za neplatný v čase, v ktorom má jeho držiteľ súdom uložené ochranné liečenie 45) alebo v ktorom má súdom alebo iným príslušným orgánom uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo.

Podľa § 98 ods. 1. písm. d/ zák. č. 8/2009 Z.z., držiteľ vodičského preukazu je povinný odovzdať orgánu Policajného zboru neplatný vodičský preukaz do siedmich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mu súd uložil ochranné liečenie alebo mu súd alebo iný príslušný orgán uložil zákaz činnosti viesť motorové vozidlo alebo ktorým sa mu obmedzilo alebo odobralo vodičské oprávnenie.

Podľa § 4 ods. 2 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 664/2005 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, odsúdený si môže ponechať veci uvedené v § 23 zákona č. 475/2005 Z.z.; ostatné veci vrátane peňažných prostriedkov, cenností a dokladov ústav prevezme do úschovy.

Podľa § 96 ods. 5 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z.z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, pred prepustením sa odsúdenému umožní, aby sa osprchoval, oholil, vykoná sa lekárska prehliadka a vydajú sa mu osobné veci, doklady osobnej totožnosti a evidované peňažné prostriedky, ktoré má v úschove ústavu; ich prevzatie odsúdený potvrdí svojím podpisom.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/104/2014 zo dňa 11. 04. 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/23/07 zo dňa 15. 05. 2007 bol žalobcovi uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá, a to po dobu 6 rokov. Tento trest nadobudol právoplatnosť dňa 15. 05. 2007, pričom žalobca bol podľa ust. § 80 ods. 1 písm. d) zák. č. 315/1996 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu 15. 05. 2007 povinný odovzdať neplatný vodičský preukaz do 7 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia obvodnému úradu, príslušnému podľa miesta trvalého pobytu žalobcu. Žalobca dňa 21. 05. 2007 nastúpil výkon trestu odňatia slobody v ÚVTOS Košice - Šaca. Bolo vecou žalobcu, aby dobrovoľne splnil svoju zákonnú povinnosť, pričom zákon neukladal povinnosť príslušnému obvodnému úradu, aby žalobcu vyzýval na odovzdanie neplatného vodičského preukazu. Ak ho teda žalobca dobrovoľne odovzdal do úschovy pri nástupe do výkonu trestu vecne a miestne nepríslušnému orgánu, bolo právom príslušného orgánu si tento vodičský preukaz vyžiadať, a to od iného orgánu, u ktorého v úschove sa v tom čase neplatný vodičský preukaz nachádzal. Je potrebné uviesť, že pôvodný trest zákazu činnosti uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 5T/104/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/23/07, bol zrušený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4T/2/2015, ktorý

bol následne zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4To/2/2008 zo dňa 30. 10. 2008. V čase vyžiadania neplatného vodičského preukazu Krajským riaditeľstvom PZ v Bratislave z úschovy Ústavu na výkon väzby Prešov dňa 07. 07. 2009, bol platný a účinný zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, podľa ktorého bol držiteľ vodičského preukazu povinný odovzdať tento príslušnému orgánu policajného zboru (§ 98 ods. 1 písm. d/). To znamená, že dňa 09. 07. 2009 bola polícia oprávnená si vyžiadať od Ústavu na výkon väzby Prešov, v ktorého úschove sa neplatný vodičský preukaz nachádzal, aby jej bol tento vrátený. V danom prípade sa preto Ústav na výkon väzby Prešov nemohol dopustiť nesprávneho úradného postupu, ak na základe žiadosti Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave zo dňa 07. 07. 2009 o predloženie vodičského preukazu č. I.-XXXXX-XX, tento doručil a vrátil Okresnému riaditeľstvu PZ v Bratislave I, Sasinkova 23, 812 13 Bratislava, nakoľko rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/2/2008 bol žalobcovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu po dobu šesť rokov, ktorého lehota začala plynúť dňa 30. 10. 2008. Ak teda Ústav na výkon väzby Prešov dňa 09. 07. 2009 odovzdal a vrátil neplatný vodičský preukaz príslušnému policajnému orgánu, postupoval tak v súlade s ust. § 98 ods. 1 písm. d/ zák. č. 8/2009 Z.z. (ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 02. 2009).

Z tohto dôvodu Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca nebol povinný po podmienenom prepustení žalobcu z výkonu trestu vrátiť žalobcovi vodičský preukaz, ak ho predtým Ústav na výkon väzby Prešov odovzdal a vrátil príslušnému policajnému orgánu. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca ani objektívne nemohol vrátiť žalobcovi po jeho podmienenom prepustení vodičský preukaz, nakoľko v tom čase sa už vodičský preukaz nachádzal na príslušnom policajnom orgáne.

V neposlednom rade je potrebné uviesť, že žalobca nebol vlastníkom vodičského preukazu, ale iba jeho držiteľom. Vlastníkom vodičského preukazu bol vždy štát. V čase nadobudnutia právoplatnosti trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, sa stal vodičský preukaz nielen neplatným, ale žalobca bol povinný tento odovzdať príslušnému policajnému orgánu. Ak tak neurobil a tento odovzdal pri nástupe do výkonu trestu odňatia slobody do úschovy príslušného väzenského ústavu, je povinný rešpektovať, že vodičský preukaz, ktorého bol držiteľom, bol dňa 07. 07. 2009 odovzdaný prostredníctvom Ústavu na výkon väzby Prešov Okresnému riaditeľstvu PZ v Bratislave I, Sasinkova 23, 812 13 Bratislava. V tomto prípade nebola z úschovy vyňatá vec, ktorá bola vo výlučnom vlastníctve žalobcu. Bolo namieste, aby Ústav na výkon väzby Prešov dňa 07. 07. 2009 informoval žalobcu o vydaní vodičského preukazu z úschovy príslušnému policajnému orgánu, avšak absenciu takéhoto písomného upovedomenia aj vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal v tom čase právoplatne uložený trest zákazu činnosti, nemožno bez pochybností vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup zo strany Ústavu na výkon väzby Prešov. Taktiež bolo namieste, aby Krajské riaditeľstvo PZ v Bratislave písomne upovedomilo žalobcu o skutočnosti, že z dôvodu plynutia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, bol z úschovy Ústavu na výkon väzby Prešov vyžiadajúci vodičský preukaz č. I.-XXXXX-XX, avšak absenciu takéhoto písomného upovedomenia, nemožno bez pochybností vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup zo strany Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave, nakoľko ani Ústavu na výkon väzby Prešov, ani Krajskému riaditeľstvu PZ v Bratislave nevyplývala takáto povinnosť zo zákona. Vzhľadom na to, že vlastníkom vodičského preukazu bol vždy štát, nebolo potrebné, aby štát sám seba splnomocnil na vyžiadanie si vodičského preukazu I.-XXXXX-XX z väzenského ústavu. Keďže žalobca nepreukázal, že by sa Ústav na výkon väzby Prešov a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca dopustili nesprávneho úradného postupu, súd aj v tejto časti žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

Žalovaný vzniesol voči právu žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej príslušníkmi ZVJS námietku premlčania, keďže podľa tvrdenia žalobcu sa tento mohol o vzniku práva na náhradu nemajetkovej ujmy dozvedieť najneskôr v lete 2009. Zo skutkových okolností prípadu však nebolo možné ustáliť, kedy sa žalobca presne dozvedel o vzniku prípadného práva na náhradu nemajetkovej ujmy. Ak by tomu bolo v lete 2009, právo na náhradu nemajetkovej ujmy by sa žalobcovi premlčalo v lete 2012. Preto ak si žalobca uplatnil právo na náhradu nemajetkovej ujmy dňa 19. 05. 2013, uplatnil si ho po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka). Ak by teda žalobca preukázal vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy, toto právo by bolo z dôvodu uplatnenia námietky premlčania zo strany žalovaného premlčané.

Z dôvodu nepreukázania nesprávnych úradných postupov či už zo strany Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 3Pp/51/2010 alebo zo strany Ústavu na výkon väzby Prešov, resp. zo strany Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca, súd v tomto konaní ďalej neskúmal prípadnú opodstatnenosť nemajetkovej ujmy a ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnymi úradnými postupmi týchto orgánov a vznikom nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu.

Z hľadiska časovej hospodárnosti, súd v rámci písomného vyhotovenia rozsudku nevyhodnotil ďalšie písomné a ústne vyjadrenia účastníkov konania, ktoré tvoria obsah súdneho spisu, nakoľko ich uvedenie

a právne vyhodnotenie by bolo vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nadbytočné, neefektívne a v rámci odôvodnenia tohto rozsudku aj nepodstatné. Nie je úlohou súdu v odôvodnení uviesť a vyhodnotiť všetky tvrdenia uvádzané účastníkmi konania, ale iba tie, ktoré sú najpodstatnejšie, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o opodstatnenosti žaloby a to tak, aby odôvodnenie súdu bolo presvedčivé a preskúmateľné (§ 157 ods. 2 Obč. súd. por.).

Vzhľadom k tomu, že žalovaný mal vo veci plní úspech, vzniklo mu právo na náhradu trov konania. Keďže žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, súd mu náhradu trov konania nepriznal (§ 142 ods. 1 Obč. súd. por.).

Poučenie:

Proti výroku rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, Krajskému súdu v Bratislave, podaním na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania možno rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.